

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. I.**
zastoupeni Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 7, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2019 č. j. MV-89943-4/SO-2019, o vydání cizineckého pasu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 26. 7. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2019 č. j. MV-89943-4/SO-2019, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-12582-7/CD-2019 ze 7. 5. 2019 o zamítnutí žádosti o vydání cizineckého pasu pro nesplnění podmínek uvedených v § 113 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., (dále jen „ZPC“) a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za rozporné se skutkovým stavem, který byl nadto nedostatečně zjištěn, a dále za nezákonné. Podle žalobce se žalovaná nezabývala dostatečně žalobcovým tvrzením o nemožnosti získat cestovní pas v zemi svého původu, tedy v Bělorusku, z důvodu pronásledování, ačkoliv to žalobce považuje za stěžejní otázku věci. Dále se žalovaná nevypořádala s dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a ZPC.
3. Žalobce zopakoval, že pobývá na území České republiky od té doby, kdy byl za politickou angažovanou na mítincích v roce 2010 a 2011 v Bělorusku osobou „non grata“. Na území České republiky mu byla ode dne 4. 10. 2013 udělována doplňková ochrana s ohledem na bezpečnostní situaci v zemi původu, přičemž žádosti o její další prodloužení od 7. 11. 2018 nebylo vyhověno. Proto žalobce podal dne 11. 2. 2019 žádost o trvalý pobyt, kde řízení bylo přerušeno za účelem doložení náležitostí podle § 70 odst. 2 ZPC, zejména cestovního dokladu. Žalobce následně požádal o vydání cizineckého pasu, neboť bezpečnostní situace v Bělorusku mu neumožňuje o cestovní pas požádat v zemi svého původu. Žalobce poukázal na to, že je ženat, že se mu narodilo dítě a že na území České republiky rovněž z důvodu politických pobývá i jeho matka. Žádosti však nebylo vyhověno.
4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Poukázala na napadené rozhodnutí a argumenty zde uvedené a dodala, že ustanovení § 113 odst. 6 ZPC neumožňuje udělení žádné výjimky z jakéhokoli důvodu, což je přesně to, čeho se žalobce domáhá. Žalobce podmínky pro vydání cizineckého pasu nesplňuje, a proto jeho žádosti nebylo vyhověno.
5. U nařízeného jednání oba účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích setrvali.
6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 3. 4. 2019 požádal o cizinecký pas. Svou žádost odůvodnil mimo jiné tím, že požádal o povolení k trvalému pobytu poté, co skončila jeho doplňková ochrana, a o cestovní pas, který je podmínkou pro kladné vyřízení žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 70 odst. 2 písm. b) ZPC, nemůže požádat v Bělorusku z důvodu bezpečnosti.

8. Dne 7. 5. 2019 Ministerstvo vnitra zamítlo žádost pro nesplnění podmínky podle ustanovení § 113 odst. 6 ZPC, neboť žalobce pobývá na území České republiky na vízum za účelem strpění pobytu, což není případ, kdy ministerstvo podle § 113 odst. 6 ZPC cizinci pas na jeho žádost vydá.
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Zopakoval důvody, které ho vedou k tomu, že je pro něj nemožné získat cestovní pas v zemi původu, poukázal na to, že bez cestovního dokladu nemůže být vyhověno jeho žádosti o trvalý pobyt. Poukázal na svou rodinnou situaci a dopady rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života.
10. O odvolání žalobce žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.
11. Základní žalobní námitkou je nesouhlas žalobce s postupem žalované, která rozhodla o jeho žádosti, resp. o odvolání proti zamítnutí žádosti, aniž by přihlédla k žalobcem tvrzené nemožnosti vyřízení cestovního pasu v zemi původu.
12. Krajský soud této žalobní námitce nemůže přisvědčit. Cizinecký pas je podle § 108 odst. 1 písm. d) ZPC *cestovním dokladem pro účely zákona o pobytu cizinců*. Podmínky pro jeho vydání jsou stanoveny v § 113, odst. 6 písm. a) ZPC tak, že *cizinecký pas vydá ministerstvo na žádost cizince, který pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu, nemá platný cestovní doklad a doloží, že si jej nemůže nezávisle na své vůli opatřit*. Žalobce tvrdí (a prokazuje), že si nemůže nezávisle na své vůli cestovní doklad opatřit, současně však tvrdí, že na území České republiky pobývá na základě víza ke strpění pobytu, nikoliv na základě povolení k trvalému pobytu; na území nepobývá ani na základě jiného, v písmenech b) – d) téhož ustanovení uvedeného pobytového oprávnění (oprávnění k trvalému pobytu podle § 87, dočasná ochrana, doplňková ochrana), které jsou předpokladem pro vydání cizineckého pasu. Zákon o pobytu cizinců pro vydání cizineckého pasu nezná možnost jeho vydání v případě pobytu na základě víza za účelem strpění pobytu. Není tak splněna první podmínka pro vydání cizineckého pasu (zákonem předvídané pobytové oprávnění), a je proto bezpředmětné, zda žalobce splňuje druhou podmínku - nemožnost opatřit si cestovní doklad nezávisle na své vůli, neboť její splnění je za této situace pro vydání cizineckého pasu již irrelevantní. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná se proto správně nezabývali okolnostmi, které žalobce vedou k tomu, že nemá platný cestovní doklad, neboť je již nemohou zohlednit.
13. Podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. b) ZPC je žalobce povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit cestovní doklad a, jak bylo uvedeno shora, cizinecký pas je podle § 108 odst. 1 písm. d) ZPC cestovním dokladem. Cestovním dokladem však není pouze cizinecký pas, ale je jím podle § 108 odst. 1 písm. e) ZPC rovněž cestovní průkaz totožnosti vydávaný podle § 114 ZPC. Žalobce se tak mýlí, když má za to, že se dostal „do smyčky“, kdy vyhovění jeho žádosti o trvalý pobyt brání to, že není držitelem cizineckého pasu jakožto cestovního dokladu, který však nemůže dostat, protože nepobývá na území na základě trvalého pobytu, neboť zákon o pobytu cizinců pro tuto situaci předvídá jako cestovní doklad právě cestovní průkaz totožnosti, pro jehož vydání není stanovena podmínka zákonem předvídaného pobytu na území, ale pouze nemožnost si cestovní doklad opatřit nezávisle na vůli cizince jiným způsobem. Situace žalobce je tak řešitelným jiným zákonným nástrojem.

14. Žalobce dále namítal, že žalovaná nepřihlédla k dopadům rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ani této žalobní námitce nemůže krajský soud přisvědčit. Podle ustanovení § 174a odst. 3 ZPC, *přiměřenost dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*. Zákon o pobytu cizinců v úpravě vydání cizineckého pasu nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o této žádosti. Obě ustanovení je nutno vykládat s přihlédnutím k tomu, že úprava § 174a odst. 3 ZPC vychází z článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12 odůvodnění, skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí v tom kterém případě do soukromého a rodinného života, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké a zanedbatelné. Nelze však přehlížet, že Česká republika je stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a tedy je vázána uvedeným článkem 8 odst. 1. Za této situace judikatura dovodil, že přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je správní orgán povinen posoudit vždy, když se toho cizinec dovolá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019 č. j. 4 Azs 391/2018-38, též rozsudek z 31. 5. 2018 č. j. 5 Azs 46/2016-53).
15. Lze přisvědčit žalované, že jí zákon o pobytu cizinců neukládá v řízení o žádosti o cizinecký pas zabývat se dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života; dovolal – li se žalobce tohoto dopadu, bylo však její povinností se s touto námitkou vypořádat. Žalovaná tak také učinila, když v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že manželka žalobce nežije na území České republiky, neboť zde pobývala v době od 26. 4. 2018 do 7. 11. 2018 a o prodloužení tohoto pobytu nepožádala, o narození dítěte není žalované nic známo a matka žalobce na území pobývá na základě trvalého pobytu z důvodu sloučení s manželem, občanem České republiky. Z tohoto stručného posouzení – byť implicitně – vyplývá, že žalovaná neshledala závažnost dopadů do soukromého a rodinného života jako odůvodňující rozhodnout o žádosti jinak. Krajský soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Z žádné žalobcem uvedené okolnosti nevyplývá, že by dopady zamítavého rozhodnutí o vydání cizineckého pasu do jeho soukromého a rodinného života byly nepřiměřené, když je jeho situace řešitelná jiným způsobem, jak bylo vysvětleno shora. Stručnost vypořádání jeho námitky žalovanou odpovídá typu řízení, při kterém se dopad do soukromého a rodinného života zásadně nepředpokládá a lze si jej představit pouze obtížně, žalobce přitom žádný jednoznačný nepřiměřený dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ani netvrdil.
16. Ze všech těchto důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl postupem podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.
17. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalované žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. listopadu 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu